

MERCAT DE LES FLORS
DANSA I ARTS DEL MOVIMENT

El Mercat de les Flors presenta

YASMEEN GODDER *SUDDEN BIRDS*

Dins el cicle Llançar el cos a la batalla
29 i 30 de març de 2008 a la sala OM

Consorti format per

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Amb el suport de

Sudden Birds

En un espai buit de color blanc, amb un violoncel elèctric, quatre dones s'estan simplement dretes al principi, i inicien després una exploració per capes d'allò trobat, familiar i fantàstic. Relacionant-se les unes amb les altres mitjançant el joc de rols, posen a prova els límits físics i emocionals que les separen. L'obra evoluciona a través d'una configuració repetitiva, que embolcalla les intèrprets, mentre busca definir-se i redefinir-se. La complexitat de les diferents capes, que es despleguen de manera contraposada, crea un espectre narratiu evocador i emocional que es presenta amb una fisicalitat exquisida i plena de detalls.

Les obres d'aquesta coreògrafa d'Israel formada a Nova York han recorregut bona part d'Europa, els Estats Units i Àsia i ha rebut nombrosos guardons, com el Bessie Award de Nova York. Ha fet coreografies, entre d'altres, per al Bastsheva Ensemble i nombrosos encàrrecs, com una coproducció per Sasha Waltz and Guest. Recentment s'ha inaugurat el Yasmeen Godder Studio a Jaffa, un centre per a totes les activitats i projectes de l'artista on es duen a terme, a més de treballs de creació i assaigs, classes, tallers i col·laboracions amb Search Engine, una escola de teatre i creació.

Crèdits

Coreografia: Yasmeen Godder

Intèrprets: Shahar Brown, Kama Kolton/Yasmin Farber, Maya Weinberg, Inbal Aloni

Música original en directe: Karni Postel

Vestuari: Lulu Liam

Escenografia: Anat Sternschauss

Il·luminació: Jackie Shemesh

Fotografia: Tamar Lamm

So: Oren Cohen

Director tècnic: Alon Cohen

SUDDEN BIRDS ha estat originàriament comissionada per el Festival Curtain Up 2002 Festival amb el suport de Rabinovitch Foundation i the Pais Foundation.

LA CRÍTICA OPINA:

«Aquesta obra de Yasmeeen Godder pertorba l'ànima. Aborda el dolor, la bogeria i la maldat de manera extrema i despietada, i tots els seus elements creen una perfecció absoluta».

[Gabi Eldor, *Ha'ir*, novembre de 2002]

«Aquesta dansa fascinant i plena de sensibilitat [...] tracta les relacions i les emocions més enigmàtiques. Godder està dotada d'una curiositat excepcional i té un original vocabulari del moviment, a més d'un bon sentit del ritme. *Sudden Birds* és una creació admirable d'una coreògrafa amb un gran talent».

[Ora Brafman, *Jerusalem Post*, novembre de 2002]

«Amb talent, originalitat i una gran professionalitat, s'ha creat un malson».

[Ruth Eshel, *Ha'aretz*, novembre de 2002]

«Qui no hagi vist *Sudden Birds* s'ha perdut un dels espectacles de dansa més originals i sorprenents d'avui dia».

[Ruti Dierektor, *Hai'ir*, octubre de 2003]

BIOGRAFIA

Yasmeeen Godder va néixer a Jerusalem el 1973. El 1984, es va traslladar amb la seva família a Nova York. En aquesta ciutat, va estudiar dansa a la High School of the Performing Arts i, posteriorment, a la Tisch School of the Arts de la New York University (NYU), on es va llicenciar. Durant aquesta època, també va fer diversos cursos al Movement Research, on va entrar en contacte amb la tècnica Klein, la improvisació de contacte i l'art interpretatiu, que l'han influenciat des d'aleshores. Durant els seus estudis a la NYU, el taller de dansa DTW li va encarregar la presentació del seu solo *tagidi shalom yaffe* al cicle Fresh Tracks. Godder va incloure aquesta peça a l'espectacle *A Car and a Bench*, que va estrenar el 1997 al Duncan Center de Praga. El 1998, el DTW li va encarregar la presentació d'*Aleena's Wall* al seu cicle Splitstream. I entre els anys 1998 i 2000 va rebre dues vegades l'encàrrec de presentar les seves obres al cicle Wave Hill del festival de dansa al carrer (Dancing in the Streets) de Nova York.

El març de 1999, Godder va ser convidada a Tel-Aviv per presentar l'obra *Aleena's Wall* al centre de dansa Suzanne Dellal en el marc del Festival Gvanim. Després de l'exhibició d'aquest solo, va rebre l'encàrrec de crear *Tagidi Shalom Yaffe*, un duet per al Festival Curtain Up 1999, també al centre Suzanne Dellal. Durant el període 1999-2004, aquest festival va encarregar a Godder la creació d'un nou espectacle anual: les peces *I Feel Funny Today* (2000) i *Green Fields* per al Batsheva Ensemble (2000), i els quatre espectacles *Hall* (2001), *Sudden Birds* (2002), *Two Playful Pink* (2003) i *Yasmeeen Godder and the Bloody Bench Players Present "Strawberry Cream and Gunpowder"* (2004), una coproducció amb el Lab de Jerusalem (2004). El 2005, Godder va crear *UNDER2*, un espectacle de Matanicola coproduït per Sasha Waltz and Guests i amb els ballarins Matan Zamir i Nicola Mascia, que es va presentar a Berlín. La seva obra més recent, *I'm Mean, I am* (2006), una coproducció del teatre Hebbel am Ufer (HAU) de Berlín i el Centre Nationale de la Danse de París, es va estrenar a la capital alemanya el novembre de l'any passat. Totes aquestes obres han recorregut bona part d'Europa, els Estats Units i Àsia.

Yasmeen ha guanyat nombrosos guardons, com ara el Bessie Award de Nova York el 2001 per la presentació de *I Feel Funny Today* al cicle Splitstream del DTW. A Nova York, ha rebut encàrrecs del DTW, The Kitchen i el festival Dancing in the Streets, com també una beca de la New York Foundation for the Arts (NYFA). Ha obtingut dues vegades el premi a la millor coreografia del Ministeri de Cultura d'Israel (els anys 2001 i 2003), i la seva companyia ha rebut el premi d'aquest organisme al millor grup petit de dansa (el 2003). A més a més, ha guanyat el premi de coreografia Hasia Levy Agron i el premi Rosenblum de les arts escèniques de l'Ajuntament de Tel-Aviv, i ha obtingut subvencions de la Rabinovich Foundation i la loteria, així com una beca especial del Ballet Master Albert Gauvbiers Fund de Dinamarca. Yasmeen és «artista seleccionada» de la Israeli Cultural Excellence (IcExcellence) Foundation des de 2004 (www.icexcellence.com/artists/yasmeen_godder.html).

Recentment s'ha inaugurat el **Yasmeen Godder Studio** a Jaffa, un centre per a totes les activitats i projectes de l'artista on es duen a terme, a més de treballs de creació i assaigs, classes, tallers i col·laboracions amb Search Engine, una escola de teatre i creació.

Jerusalem Post: 15 de novembre, 2001

***Sudden Birds* – Curtain Up**

Per Ora Brafman

Un llum blanc de neó brilla sobre el terra de linòleum blanc de l'Studio Suzy, a la planta superior del nou edifici de la companyia Batsheva. Aquest espai buit i de petites dimensions s'adiu amb la nova dansa íntima i manipuladora d'emocions de Yasmeen Godder, ja que l'obra requereix proximitat a les quatre ballarines vestides de negre.

És important fixar-se en les expressions, les mirades fugaces, els mig somriures, les mirades de desig que es refreden tot d'una, ja que Godder ha creat *Sudden Birds* com un estudi sobre les relacions entre quatre dones, fent especial atenció als moments de transició, al canvi dels rols de poder i als matisos de l'expressió física més que no pas als grans gestos. La seva obra irradia intensitat, energia continguda i passió mesurada. En aquest context, tots els contactes humans són tan fràgils com els ocells que es mantenen en tensió dalt d'un arbre mentre bufa el vent.

Aquesta dansa fascinant i plena de sensibilitat [...] tracta les relacions i les emocions més enigmàtiques. Godder està dotada d'una curiositat excepcional i té un original vocabulari del moviment, a més d'un bon sentit del ritme. *Sudden Birds* és una creació admirable d'una coreògrafa amb un gran talent.

PER UNA ABRAÇADA- (traducció d'un article de Gabi Eldor a *Hai'ir*)

Sudden Birds. Aquesta obra de Yasmeeen Godder pertorba l'ànima. Aborda el dolor, la bogeria i la maldat de manera extrema i despietada, i tots els seus elements creen una perfecció absoluta.

Al nou Studio Suzi, a l'edifici de Batsheva, en un espai completament blanc, Godder, juntament amb l'escenògrafa Anat Sternschauss i la dissenyadora d'il·luminació Jackie Shemesh, ha creat un món sense ombres, també blanc, amb llum blanca, parcialment ocult per tapes de caixes, situades als extrems de l'espai. Com una habitació sense parets. Quatre dones amb vestits negres, un interessant disseny de Lulu Liam que presenta la possibilitat dels extrems però còmode alhora, estableixen una relació complicada que es manifesta a través del tacte, que activa cada cop una cadena de respostes i es mostra cada vegada com una abraçada que esdevé escanyament.

[...] Aquesta dependència presenta diverses possibilitats de moviment, però Godder l'ha portada fins a l'extrem, ja que les ballarines (Shahar Brown, Kama Kolton, Maya Weinberg, Sharon Zuckerman) no tan sols toquen una mà, una cama o la barbeta, sinó que també fan servir el rostre, la veu i sobretot els ulls d'una manera que difereix de l'expressió habitual de la «dansa» en què només treballa el cos. En una línia ascendent d'emocions cada cop més extrema, un somriure esdevé un tic, els dits es congelen com una màscara de la mort, i allò que ha començat com un joc infantil es converteix en una terrible dependència, una confessió d'unes relacions familiars, la manipulació i la por i la glòria d'una victòria temporal i un comportament impulsiu destructor que troba alleujament.

El llenguatge interpretatiu de Godder és cada cop més sòlid, i ja en la seva obra anterior el cos parla amb una veu familiar i alhora amb una altra d'enigmàtica que dóna lloc a esclats sobtats, com un altre moviment al final d'un moviment familiar, una caiguda sobtada o l'addició d'una mà discordant. Però malgrat aquesta indisciplina, l'obra és una orquestració perfecta, rigorosa, que prescindeix totalment d'accessoris o elements externs. Es tracta d'un document humà, sense il·lusions i a penes consol, de la crueltat de la qual tots som capaços, de la por que coneixem i de les febles fronteres del seny. Godder aconsegueix que un moment tingui diverses cares, gairebé com una pintura cubista en què un retrat es veu frontalment i de perfil alhora, i no només ho fa espacialment sinó també temporalment, com si un moment esclatés i es fragmentés en partícules: les parades sobtades, perllongades, recorden les fotos familiars en què s'ha congelat un moment accidental però que, en commemorar-lo, esdevé significatiu, històric, amb múltiples facetes. A un costat de l'escenari, Karni Postal, també vestida de negre, crea una altra realitat, tot un món, també sense límits. Amb un violoncel elèctric, crea sons intensos que es perden en un altre temps, sense fronteres. De vegades, especialment cap al final, el violoncel sembla que esperoni les ballarines, incrementant l'agitació.

La lectura dels noms dels participants per la mateixa Sharon Zuckerman, una ballarina amb una gran força, va acompanyada d'un ritual d'autolesió i un somriure malvat. Sembla com si ens volguessin dir: això no és només un espectacle i ara ens en tornem tots a casa; sí que és un espectacle, però som nosaltres, aquests són els nostres noms, això és real.